

άσπροπηλιερὸν τό, Κάρι.

Οὐδ. τοῦ άμαρτ. έπιθ. άσπροπηλιερός.

Άσπροπήλι, ὁ ιδ.

άσπρόπηλος ὁ, Κάρι. Κύθηρ. Ρόδ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πηλός.

Άσπροπήλι, ὁ ιδ. Καί τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Άσπρο-
πηλίας Ρόδ.

άσπροπικρίδα ή, άμαρτ. άσπρομπικρίδα Πελοπν.
Χατζ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πικρίδα.

Είδος χόρτου.

άσπροπίπερο τό, Κέρκ. κ.ά.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πιπέρι.

Τὸ μαῦρο πιπέρι κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ κοκκι-
ροπίπερο λεγόμενον οὕτω, διότι μεταβαλλόμενον εἰς κό-
κιν παρουσιάζει χρῶμα φαιόν, ὑπόλευκον.

άσπρόπιστος έπιθ. Άστυλ. Σύμ. κ.ά.

Έκ τῶν οὐσ. άσπρο, δι' ὃ ιδ. άσπρος, καί πίστι.

Έκεῖνος ποῦ πιστεύει εἰς τὸ χρῆμα ὡς εἰς Θεόν, φιλαρ-
γυρώτατος ἐνθ' άν.: Άσπρόπιστος άνθρωπος. Συνών. πη-
ραδόπιστος.

άσπρόπιττα ή, Κύπρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πίττα.

Λευκὸς πλακοῦς, ἐπὶ τῆς κηρόπιττας: Άσπρόπιττα
τοῦ μελισσιοῦ.

άσπροπλυμένος έπιθ. Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ πλυμένος μετοχ. τοῦ
ρ. πλένω.

Ό διά τῆς πλύσεως λευκανθεῖς: Άσμ.

Ποῦ πάς άσπροπλυμένη μου κι άσπροπουνουλεράτη;

άσπροποδαράτος έπιθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος, τοῦ οὐσ. ποδάρει καί τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άτος. Ἡ λ. καί ἐν ἄσμ. τοῦ θανά-
του τοῦ Κωνσταντίνου Δράγαξη στ. 15 (ἐκδ. ΕΛεgrand
Chansons 74) «καβαλλικῇ τὴν φάραν του τὴν άσπροπο-
δαράτην».

Ό ἔχων λευκοὺς πόδας. Συνών. άσπροπόδαρος.

άσπροπόδαρος έπιθ. πολλαχ. άσπροπούδαρος Πόντ.
(Κερασ.) άσπροπούραδος Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. ποδάρει.

Άσπροποδαράτος, ὁ ιδ.

άσπροποδαροῦσα έπιθ. θηλ. Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπροπόδαρος καί τῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ ἔχουσα λευκοὺς πόδας.

άσπροπολίτικον τό, Πόντ. (Σούρμ.) άσπροπολίτικο
Πόντ. (Όφ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. Πολίτικο, δι' ὃ
ιδ. Πολίτικος.

Είδος λευκῆς σταφυλῆς μὲ μικρὰς ράγας.

άσπροποταμήσιο τό, άμαρτ. άσπροποταμήσιο Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. άσπροποτάμησο Κέως.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. ποταμήσιο,
παρ' ὃ καί ποταμήσι.

Είδος σταφυλῆς λευκῆς.

άσπροπούγγι τό, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) — Λεξ.
Μπριγκ.

Έκ τῶν οὐσ. άσπρο, δι' ὃ ιδ. άσπρος, καί πουγγί.

Χρηματοφυλάκιον. Συνών. άσπροσάκκουλλο,
παραδοσάκκουλλο, πουγγί, σακκούλλα.

άσπροπούλλι τό, ΣΜυριβήλ. Ζωή ἐν τάφ. 198.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πουλί.

Λευκὸν πτηνόν: Οι βάσκες... δεμένες 'ς τὸ μουράγιο
ὄλες... σὰν πελώρια άσπροπούλλα τοῦ γιγαλοῦ.

άσπρόπουλλο τό, Άνδρ. άσπροπούλλι Σκῦρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τῆς καταλ. -πουλλο.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae)

1) Χαμαίμηλον τὸ κοινόν (matricaria chamomilla)
τοῦ γένους τοῦ χαμαιμήλου (matricaria) ἐνθ' άν. 2)
Άνθεμῖς ή Χία (anthemis Chia) τοῦ γένους τῆς άνθεμί-
δος (anthemis) Σκῦρ.: Άσπρίζει ὁ τόπος ἀπ' τ' άσπροπούλ-
λια. Συνών. άσπρολούλουδο 3. [**]

άσπροπουνουλεράτος έπιθ. άμαρτ. άσπροπουνου-
λεράτος Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ οὐσ. *άσπροπουνουλερό καί τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -άτος.

Ό λευκὸς ὡς τὰ λεπτά πτίλα τῶν πτηνῶν, συνήθως ἐν
χρήσει τὸ θηλ.: Άσμ.

Ποῦ πάς, άσπροπλυμένη μου κι άσπροπουνουλεράτη;

άσπροπούρναρο τό, Άθ. άσπροπούναρο Άθ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πουρνάρι.

Τὸ φυτὸν πρίνος ὁ ὀξύφυλλος (ilex aquifolium) τοῦ
γένους τοῦ ἐλαιοπρίνου (ilex) τῆς τάξεως τῶν ἐλαιοπρι-
νωδῶν (aquifoliaceae). Συνών. άρκουδοπούρναρο,
άρκουδοπούρι. [**]

άσπροπρασά ή, Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ. 461 ά-
σπροπρασά Ἰθάκ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ άρχ. οὐσ. πράσιον.

Τὸ πικρὸν βότανον τῶν άγρῶν πράσιον τὸ κοινόν (mar-
rubium vulgare) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae),
τὸ άρχ. πράσιον, λευκάζον τὸ χρῶμα. Συνών. άγριο-
φλουτουροβά, καλάνθρωπος, μαρμαράκι. [**]

άσπροπράσινος έπιθ. πολλαχ. άσπροπράσινους βόρ-
ιδιώμ.

Έκ τῶν έπιθ. άσπρος καί πράσινος.

Υπόχλωρος ἐνθ' άν.: Φραγκολεῦκες στέκονταν ἐκεῖ ψη-
λές, γυμνές μὲ άσπροπράσινους κορμούς Ἰδραγούμ. Μαρτ.
αἶμα² 13.

άσπροπροσωπία ή, Πόντ. (Κερασ.) άσπροπροσω-
πίγια Πόντ. (Κερασ.) άσπροπροσωπία Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπροπρόσωπος.

Τὸ νά εἶναι τις ἢ νά ἀναδεικνύεται ἀκηλίδωτος, ἀνε-
πίληπτος, ἄμεμπτος.

άσπροπροσωπιάζω Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Εἶμαι ἢ ἀναδεικνύομαι ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος. Καί
μετρ. ἀναδεικνύω ἄλλον ἠθικῶς ἀκηλίδωτον. Συνών.
άσπροκατίζω, άσπροπροσωπίζω. Πβ. άσπρο-
μουτσουνιάζω.

άσπροπροσωπίζω Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. άσπροπρο-
σωπώ Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Άσπροπροσωπιάζω, ὁ ιδ.

άσπροπρόσωπος έπιθ. σύνθηθ. καί Πόντ. (Κερασ.
Κρώμν. Τραπ. Χαλδ) άσπροπρόσουπους βόρ. ιδιώμ.
άσπρονουπόσουπους Σαμοθρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άσπρος καί τοῦ οὐσ. πρόσωπο. Ἡ λ.
καί παρὰ Σομ.

1) Ό ἔχων λευκὸν πρόσωπον ἐνθ' άν.: Ἡταν γὰ ῥ'ναῖ-
κα άσπρονπρόσουπ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βγήκ' εἶνα πιδὶ ά-

